

ПРИНЦИПИ КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА СТАЛИЙ РОЗВИТОК БІЗНЕСУ

Христина ЛЕШКО

*Львівський державний університет фізичної культури
імені Івана Боберського, м. Львів, Україна*

Вступ. Період пандемії підтвердив важливість стратегії сталого розвитку, адже її відсутність для компаній стала одною з проблем у період кризи. Компанії, які впровадили принципи корпоративної соціальної відповідальності у трьох напрямках, зокрема соціальному, екологічному і економічному, набагато легше адаптувалися до кризових змін.

Мета сталого розвитку – це своєрідний орієнтир для написання та інтеграції стратегії корпоративної соціальної відповідальності. Під час розроблення стратегії корпоративної соціальної відповідальності компанія визначає бюджет, який готова виділити на соціальні проекти. Напрями соціальних проектів визначає менеджер з корпоративної соціальної відповідальності, ґрунтуючись на своїх знаннях, встановлює значущість конкретного соціального напрямку та побудову позитивного іміджу компанії, який розширяє коло потенційних покупців товарів чи послуг. Під час карантину значна кількість соціальних проектів була заморожена з перспективою відновлення після завершення карантину, а фінансування було перерозподілено на більш пріоритетні потреби для виживання компанії. Є компанії, які в період кризи добре тримаються в новостворених умовах, продовжуючи підтримувати свої активні соціальні проекти. Якщо напрями цих проектів змінилися, то це була не настільки вагома соціальна проблема, яка, можливо, не має нічого спільного з концепціями сталого розвитку.

Мета дослідження – узагальнення принципів корпоративної соціальної відповідальності як складника сталого розвитку.

Результати. Сталий розвиток – це форма соціального та економічного розвитку, яка оптимізує економічні та соціальні блага, доступні сьогодні, без створення загрози потенційній можливості мати ці блага в майбутньому [1]. Основою сталого розвитку як і корпоративної соціальної відповідальності є тріадна співпраця «держава – бізнес – суспільство». Де держава регулює бізнес, бізнес визначає можливості держави, а суспільство визначає обмеження для бізнесу. Механізм партнерства бізнесу, суспільства й держави спрямований на процвітання суспільства за умови єдиної економічної, політичної та соціальної стратегії держави.

Ключовою ідеєю сталого розвитку є пошук такого співвідношення між природокористуванням і соціально-економічним розвитком, яке б забезпечило ефективне використання природних ресурсів, підтримувало б екологічну безпеку суспільства та гарантувало б необхідну якість життя і добробуту населення [2].

Аналізуючи склад принципів побудови системи корпоративної соціальної відповідальності, необхідно відзначити скоординованість діяльності організації за трьома напрямками сталого розвитку:

- соціальні результати діяльності. Соціальний чинник сталого розвитку орієнтований на людину і спрямований на соціальний захист, захист прав співробітників та споживачів, якісні послуги у сфері охорони здоров'я, а також дотримання етичних норм;
- екологічні результати діяльності. З екологічного погляду, сталий розвиток має забезпечувати екологічний менеджмент, правильне поводження з відходами, збереження якісного та чистого повітря, води та ґрунту;

- економічні результати діяльності. Економічним чинником концепції сталого розвитку є впровадження нових технологій, належна бізнесова практика, досягнення повної зайнятості населення та зменшення рівня бідності.

Базові принципи соціальної діяльності бізнесу:

- забезпечення та захист прав людини усіх зацікавлених сторін;
- етичність, відкритість, підзвітність ведення бізнесу та в межах законодавчих норм;
- урахування інтересів та очікувань усіх зацікавлених осіб у процесі прийняття бізнес-рішень; екологізація комерційної діяльності.

Специфічні принципи КСВ:

- участь у благодійних проєктах, філантропність;
- забезпечення економічної ефективності бізнесу;
- формування людського капіталу шляхом розвитку працівників, підвищення потенціалу місцевої громади, побудови довірчих відносин між бізнесом і суспільством [3].

Компанії, у яких дотримуються принципів корпоративної соціальної відповідальності, отримують переваги, а саме: підвищення мотивації персоналу; зростання продуктивності праці; зменшення плинності кадрів; поліпшення соціально-психологічного клімату; підвищення якості трудового життя працівників; створення позитивного іміджу організації; зростання вартості нематеріальних активів (репутація, вартість бренду); підвищення лояльності споживачів до бренду організації і її продукції; збільшення обсягів продажу; позитивне ставлення до організації з боку держави і суспільства; можливість участі в державних програмах; можливість участі у провідних рейтингах; можливість залучення інвестицій; можливість залучення кращих фахівців; спрощення одержання кредитів; полегшення укладання партнерських стосунків із контрагентами і т. ін. [4].

Висновок. Принципи сталого розвитку є міцним фундаментом для розвитку соціального відповідального бізнесу. Корпоративна соціальна відповідальність – це не точкові проєкти, які мають короткостроковий характер, а довгострокова стратегія, яка полягатиме в допомозі навколишньому середовищі та своїй компанії, адже не потрібно забувати, що прибуток є пріоритетним завданням. Стратегія корпоративної соціальної відповідальності допомагає капіталізації та дає можливість виходу на нові ринки і можливість збільшення прибутку компанії.

Ключові слова: корпоративна соціальна відповідальність, компанії, сталий розвиток, стратегія.

Список використаних джерел

1. Пиковский А. Устойчивое развитие и культура / А. Пиковский, И. Орлова. – Санкт-Петербург, 2002. – 216 с.
2. Квятковська Л. А. Реалізація принципів концепції сталого розвитку в діяльності підприємства / Квятковська Л. А. // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2013. – Вип. 1. – С. 85–89.
3. Мостепанюк А. В. Сутність, принципи та методи реалізації корпоративної соціальної відповідальності в сучасній ринковій економіці / Мостепанюк А. В. // Бізнесінформ. – 2019. – № 11. – С. 13–22.
4. Калінеску Т. В. Соціальна відповідальність : [підручник] / Т. В. Калінеску, Г. С. Ліхоносова, В. С. Альошкін. – Северодонецьк : Вид-во СНУ ім. В. Даля, 2015. – 470 с.